

Eric Vliegen

Coke d'Azur

Roman

Boekenplan

Dit zijn de eerste paar pagina's uit de roman Coke d'Azur van Eric Vliegen uit Maastricht.
De uitgave verschijnt, *ongecensureerd*, 13 oktober 2007.

Hèt boek van Maastricht van 2007.

© 2007 Eric Vliegen
© 2007 Boekenplan, Maastricht

ISBN 978 90 8666 039 1
NUR 301

Omslagontwerp: Via Combusta.nl
Fotocover: Clea Betlem

Voorintekening tot 7 oktober 2007 bij:
La douze, Kapoenstraat 12, Maastricht voor de actieprijs.
Ook op internet: www.boekenplan.nl, info@boekenplan.nl.

Op 13 oktober 2007 is er bij La douze een open dag waar u in het bezit kunt komen van een gesigneerd exemplaar.
Ook de vóór 7 oktober 2007 bestelde boeken worden gesigneerd geleverd.

Le Lavandou

El Rubio wandelt relaxed, een sigaret rokend, over de boulevard van Le Lavandou. Le Lavandou is een geliefde toeristenplaats aan de Côte d'Azur, gelegen halfweg tussen Toulon en Saint Tropez, zuidelijk van de Provence.

Het is 10.00 uur in de morgen, links en rechts worden de terrassen schoongespoten en geschrobd, de zon schijnt weer ongelooflijk en schittert over het poetswater, de zee en het strand. Op de terrassen in het centrum zitten al aardig wat toeristen en ander ongeregeld aan het ontbijt. Er lopen al veel mensen naar het strand. Al behoorlijk wat vroege vogels onderweg, denkt El Rubio bij zichzelf. Normaal verschijnt hij ietsje later op het toneel, zo tegen het middaguur. Vandaag heeft hij zich duidelijk vergist en is een paar uur vroeger uit bed gesprongen, zijn horloge stond stop. Onderweg naar de kust ontdekte hij, dat hij voorlag op zijn normale tijdschema, doordat zijn 'ochtendlijke' stamcafé van de camping, een paar honderd meter van zijn woning, nog gesloten was. Dus heeft hij besloten om zijn *café au lait* te gebruiken in de Bar-Tabac in het centrum, ook gezellig.

De Bar-Tabac is de nieuwsvergaarbak van de omgeving en draait altijd op volle toeren. Hier komen de originele vaste bewoners van Le Lavandou bij elkaar. Het is hoofdzakelijk het mannelijke deel, wat hier in en uit rent. Ze verblijven hooguit een kwartiertje voor een koffie met croissant, sommigen zijn al aan de kleintjes pastis en de bolletjes witte wijn op deze 'vroege' ochtend. El Rubio komt hier vaker tegen de avond voor zijn pastis en sigaretten en

waagt er af en toe een gokje op de paardenlotto. Hij bestelt zijn koffie aan de bar en besluit om nog een wandeling te maken door Le Lavandou voordat hij moet gaan werken op het strand. Tijdens de wandeling laat hij zijn gedachten een beetje spelen over zijn leven in Le Lavandou. Het is allemaal nog zo gek niet.

Le Lavandou heeft een lang zandstrand met een even lange boulevard, er liggen leuke restaurantjes, terrassen, een paar discotheken, hotels, appartementen en campings. Voor elk wat wils. De temperatuur schommelt in de zomer tussen 25 en 35 graden, in het voor- en naseizoen 18 tot 25 graden. Overall waar je ook maar bent hier aan de kust ruik je de geur van de gele mimosastruiken. Je wordt er nog net niet high van. Vlakbij Le Lavandou ligt de eilandengroep Iles d' Hyères, een klein uur varen. Er is een bootverbinding naar de eilanden: Ile du Levant, Port Cros en Porquerolles.

Hier in dit deel van Frankrijk leeft men echt als God in Frankrijk, je krijgt alles wat je hartje begeert voor relatief weinig geld. Le Lavandou is eigenlijk nog een dorp, er wordt iedere dag jeu de boules gespeeld door de plaatselijke bevolking op de boulevard in het centrum. Het enige wat het plattelandsleven aan de kust onderbreekt is het toerisme maar dat deert de autochtonen niet, ze verdienen zich wezenloos hieraan. Al met al heeft hij het niet slecht geschoten in deze omgeving, bedenkt Rubio. Hij voelt zich hier relatief veilig.

Alle omstandigheden bezien, is het dus niet verwonderlijk dat El Rubio zich hier heeft genesteld. Hij is uit Nederland gevlucht voor justitie en heeft nu Le Lavandou gekozen om een nieuw leven op te starten. Het is hem echter niet gegeven. Hij komt vrij snel in contact met een omvangrijke drugshandel, wat zijn onbekommerd leven van enkele maanden in Le Lavandou totaal verandert.

Op dit moment is El Rubio 22 jaar oud. Met zijn laatste geld heeft hij de huur voor twee maanden vooruit betaald

en hij leeft van een paar francs per dag. Alle goede baantjes waren al vergeven, dus werd het ijs. Via Jacques, zijn huisbaas, komt hij in contact met een zekere Juan Lefèbre, die hem in dienst neemt als ijsverkoper. El Rubio weet dan nog niet dat Lefèbre een belangrijk figuur is bij de Corsicaanse Maffia. De Corsicanen hebben de hele Côte onder controle, inclusief een deel van de politie. Via Lefèbre leert hij de strandpolitie van Le Lavandou kennen. De politie controleert alle ijsverkopers op werk - en ventvergunningen. Bijna iedereen werkt illegaal en het merendeel van de lui die ijs willen verkopen, wordt van het strand verwijderd, behalve degenen die voor Lefèbre werken. De ijshandel is zeer lucratief en geldt als dekmantel voor handel in drugs en is tevens geschikt als witwasserij. Dus El Rubio verkoopt zonder problemen en *il*legaal.

La Grande Bastide

El Rubio woont een kilometer landinwaarts aan de landweg La Grande Bastide bij een gepensioneerd artiestenkoppel Jacques en Lea. Ooit waren Jacques en Lea in de jaren 1940, '50, '60 bekende artiesten in Frankrijk. Ze traden op in bekende zaken van Parijs (Lido, Moulin Rouge) tot in Monaco, ook waren ze zeer gevraagd in de circuswereld. Door een ongeluk van Lea tijdens een acrobatische act hebben ze moeten stoppen met optredens en van hun laatste geld hebben ze een klein huis gekocht aan de Côte. Ze vangen een klein pensioen, waar ze nauwelijks van kunnen leven. Ze verhuren twee kamertjes in het huis en een paar kampeerplaatsen in de tuin. Deze extra inkomsten zijn om de winter te overleven.

Jacques is geopereerd aan keelkanker. Hij spreekt door een gat in zijn keel, die hij bedekt heeft met een slabber en een cowboysjaal. Hij rookt nog steeds drie pakjes Gauloises per dag. Jacques gaat iedere ochtend om vijf uur naar de haven in het dorp waar hij van de vissers gratis vissenkoppen en vissen krijgt. Deze vis is bij de vangst in de netten beschadigd en kan dus niet verkocht worden, maar is natuurlijk hartstikke vers. Zodoende is er bijna iedere avond in de tuin een te gekke bouillabaisse waarbij El Rubio, ook een soort artiest, af en toe is uitgenodigd. Het zijn gezellige avonden die natuurlijk altijd uit de hand lopen. Jacques weet wat er zo links en rechts te koop is aan de kust en kent iedereen bij naam en toenaam. Bij de tweede fles wijn en vooraf wat pastisjes zijn Jacques en El Rubio in topvorm, Lea inclus. De hele Côte wordt be-

werkt. Volgens Jacques is iedereen crimineel, dus ook Lefèbre. Al met al is het een gezapig leventje, met de ijsverkoop komt wat geld binnen, elke dag zon en meer toeristen en nog meer geld.

El Rubio heeft op het strand zijn vaste klandizie, hij werkt nog maar twee uurtjes per dag, de verdienste daarvan zijn ongeveer 150 francs. Meer dan genoeg om van te leven.

Juan Lefèbre

De ommekeer komt plotsklaps op de weekendmarkt aan de boulevard in het centrum van Le Lavandou. Zoals iedere avond rond 18.00 uur zit El Rubio op het terras van de pianobar aan de pastis. Altijd gezellig met levende muziek, een verscheidenheid van publiek, internationaal. Lefèbre is ook regelmatig aanwezig, meestal omringd door vrienden, naar later blijkt bodyguards, en mooie dames. Deze avond is extreem warm er dreigt onweer. El Rubio krijgt honger van alle pastisjes en gaat naar Pizza La Mama. Vlak voor de Bar Tabac ontmoet hij een van de vrienden van Lefèbre, een zekere Henry, goed gebruid met lang zwart haar. En na een vriendelijke groet en een praatje wordt El Rubio uitgenodigd voor een pizza. Wijn en pizza gaat erin als koek. El Rubio is nu op de goede hoogte. Henry doet alsof en stelt voor om nog een rondje markt en boulevard te doen. Het is reeds 23.00 uur en de marktlui beginnen al goed stoned te worden. El Rubio kent intussen meer dan de helft van hen. Hij houdt namelijk ook wel van een joint. Er wordt hier van alles en nog wat verkocht, antiek, ceramiek, jeans, etc. Veel portretschilders proberen wat te verdienen. Het is begin 1970, het hippy - high - leven in deze tijd van de 20ste eeuw.

Opeens vliegt Henry achter een kraam in en sleurt een jonge vent over de muur het strand op en ramt hem helemaal in elkaar. El Rubio is te verbaasd om iets te doen of te vragen wat de bedoeling hier van is.

Henry komt terug en zegt: “Weg wezen hier.” ...